

El jardí dels pedestals

NO ÉS POSSIBLE QUE NO PUGUEM ESPERAR DELS QUE HAURIEN DE CONFORMAR EL QUADRE D'HONOR DE LES INSTITUCIONS QUE ENS HAN GOVERNAT RES MÉS QUE VERGONYA O INDIGNACIÓ

JOSEP MORENO

Res ni ningú no quedarà en peus. En part per la compulsió caníbal d'una societat que fabrica grans personatges amb el mateix entusiasme que després els devora. En part, per la pèssima qualitat del material amb què es van esculpir les seves estàtues.

La llista, ja ben llarga, de presidents i presidentes dels executius que un dia ens van governar es divideix, en el més amable dels casos, en dos grups clarament diferenciats: els que no han sabut estar (lladres, estafadors, corruptes i pocavergonyes de tota mena i pelatge) i els que no han sabut anar-se'n. En aquest últim conjunt encara es pot establir una altra subdivisió: els muts (intranscendents de vocació o simplement per pesa) i els llenguallargs urticants. Els primers solen reposar les seves malmetides natges sobre els tous escons del Senat. Els segons, els urticants, són més de consultoria internacional i memòries en tapa dura.

Res no s'espera d'ells. Dels corruptes només la propera gravació filtrada comptant bitllets al soterrani d'algun bordell, palau o parròquia. Dels muts i els bocamolls, res. Ni una sola idea, ni un sol paper, llibre o tractat, ni una sola contribució a la solució urgent a la deriva d'un país i un continent cap a una dicotomia ideològica tan falsa com perillosa.

No hi ha fonts d'autoritat externes a la batalla política el prestigi de les quals siga reconegut per tots els actors amb independència que es discrepe, o no, de la seva opinió. Ningú es va conformar amb el paper que la història semblava tenir-li reservat. No van voler anteposar l'interès de les institucions que els van distingir d'entre els seus iguals a aquell altre interès, ja saben, el que rendien els seus comptes a Andorra, Suïssa o Luxemburg.

Cap d'ells no va entendre que el seu paper no era el d'intervenir, designar o desestabilitzar aquells o aquelles sobre els quals, després del seu pas, va recaure la responsabilitat de dirigir els seus partits o presidir les institucions. Estan desautoritzats, uns pel metacrilat de la sala de visites de la penitenciària on van acabar i els altres per la insuportable supèrbia amb què han actuat des dels seus involuntaris recessos. La democràcia catalana, valenciana, balear, espanyola o andalusa no ha estat capaç de generar en els seus 40 anys de vida un grup d'homes i dones capaços d'exercir el paper que els Estats evolucionats reserven als que han contribuït indubtablement al progrés de les societats que un dia van liderar.

Sembla que els partidaris dels uns i els altres només troben, als arxius i les he-

meroteques on es guarden els testimonis d'aquells als quals la mort o la malaltia ha silenciats, paraules alienes que poden fer seves. I és que no queda ningú sobre qui no plane l'ombra del delictes, la deslleialtat, la cobdícia o la basta mentida.

A veure... No és que jo vulga un consell de savis que ens tutele. Crec en la capacitat de cada generació per aportar idees i solucions en peu d'igualtat amb les que l'han precedit. Però això no es contradia amb el vertigen que produeix el panorama que s'observa en mirar enrere. No és possible que no puguem esperar dels que haurien de conformar el quadre d'honor de les institucions que ens han governat res més que vergonya o indignació.

Fins i tot, els qui no estan involucrats en cap cas de corrupció apareixen en l'escena pública amb l'únic objectiu d'irritar, agredir o desqualificar contribuint a la contínua polarització del debat polític i posicionant-se compulsivament en un o altre bàndol.

Sóc part d'una generació que va penjar a les parets de la seua habitació imatges i paraules d'homes i dones que eren els símbols d'un nou temps que somiava el progrés, la llibertat i la dignitat dels pobles. Esperàvem conviure amb nous governants admirables, capaços de liderar una idea col·lectiva, definits per la irrefutable bondat dels seus actes més enllà de les seues, necessàriament, controvertides idees o paraules. Però en el meu cas, a punt ja d'ultrapassar la meitat d'un segle, no hi veig, al jardí que la meua generació deixarà plantat, la silueta definida de cap estàtua. Al contrari, on haurien de quedar reconeguts els mèrits dels i les millors del nostre temps no veig res més que un enfilall de deshabitats i tristos pedestals.

Consultor en comunicació